

Saraydan Sürgüne'nin yazarından

KENİZÉ MOURAD

Begüm

Bir Devrimin Ruhü

Dünya
Edebiyatı
—
Roman

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Pak İnsanlar Ülkesinde
Saraydan Sürgüne

BEGÜM

Bir Devrimin Ruhu

Orijinal adı: Dans la ville d'or et d'argent

© 2010, Éditions Robert Laffont, Paris

Yazan: Kenizé Mourad

Fransızcadan çeviren: Didem Nur Güngören

Yayına hazırlayan: Halil Gökhan

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın yayım hakları Onk Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mart 2025 / ISBN 978-625-5941-21-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Begüm

Bir Devrimin Ruhu

Kenizé Mourad

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Didem Nur Güngören

Halam Begüm Vacid Han'a

DUŐAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“Avadh Begüm’ü, tüm generallerinin toplamından daha üstün bir stratejik anlayış ve cesarete sahip.”

Times, 1858

“1857 isyanından alınacak dersler çok açıktır. Hiç kimse başka bir kavmin gelip kendi topraklarını ele geçirmesinden, onları topraklarından etmesinden ya da silah zoruyla daha iyi fikirleri benimsemeye zorlamasından hoşlanmaz. ABD’nin yeni öğrendiğini İngilizler 1857’de öğrendiler. Hiçbir şey bir halkı ve ılımlı İslam’ı saldırgan müdahalelerden daha fazla radikalleştiremez ve sarsamaz.

William Dalrymple

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

NOT

Bu kitaptaki tarihi olaylar ve kahramanlar gerçektir. Bu destan Hindistan'ın kuzeyinde, en parlak döneminde Fransa'nın yarısı büyüklüğünde olan bugünkü Uttar Pradeş'e eşdeğer bir krallık olan Avadh'da geçmiştir. Bir biyografi değil bir roman olduğu için, dönemin toplumunun özelliklerine saygı gösteren bir özenle romanda bazı değişiklikler yapma özgürlüğü kullanılmıştır.

Önsöz

1856'da İngiliz Doğu Hindistan Şirketi, Hindistan topraklarında hüküm sürüyordu. Fransız, Hollanda ve Portekiz şirketleri gibi küçük kıyı ticaret noktalarından ticaret yapma hakkını elde eden bu tüccarlar birliği, bir asırdan kısa bir süre içinde Babür İmparatorluğu'nun gücünün alacakaranlığında bağımsızlıklarını kazanmakta olan Hint hükümdarları arasındaki çekişmelere müdahale edecekti. Sınırsız ticaret hakkı ve muazzam ödüller karşılığında Şirket iyi hizmetlerini ve silahlı birliklerini sunarken, koruması altındaki eyaletlerin siyasetine giderek daha acımasızca müdahale etmesine izin verdi. Kısa süre içinde tüm Hint eyaletlerini doğrudan ya da dolaylı olarak kontrol eder hale geldi. Şirket 1756-1856 yılları arasında İngiliz Kraliyeti adına ülkenin yüzölçümünün üçte ikisini ve nüfusunun dörtte üçünü temsil eden yaklaşık yüz eyaleti ilhak etti. Şirket'in ilhak etmeyip zorunluluktan ılımlı hale getirilmiş hükümdarlara bırakmayı daha verimli bulduğu geri kalan eyaletler, gerçekte yine kendi egemenliği altındaydı.

Ocak 1856'nın ilk günlerinde, Kuzey Hindistan'ın en zengin eyaleti olan Avadh Krallığı için durum hâlâ böyleydi.

I

“Sultanımıza hakaret ettiler yine!”

Panik içindeki hizmetkârlarını peşinde dört döndüren Melike Kışvar öfke içinde odasını boydan boya arşınıyordu. Her zaman kendine hâkim olan bu kadın şimdi öfkeden soluğu kesilmiş bir durumda, zorlukla konuşuyordu. İyiden iyiye kendilerini bu top-
rakların efendisi sanmaya başlamış olan, saygıdeğer hükümdar-
larını, o çok sevdiği oğlunu küçük düşüren “İngirizler”den¹ nasıl da nefret ediyordu! Avadh Krallığı’nın Rajmatası² olarak artık bu alçaklara haddini bildirmeliydi... Sadece hadlerini bildirmek mi? Telaşla dupattasını³ fırlatıp atınca etkileyici hatları ortaya çıkı-
verdi. Sonra ufak tefek bir hizmetkâr hemen atılıp yerden giysiyi aldı. Elinden ne gelirdi ki? “Dost ve koruyucularının” abartılı isteklerine karşı çıkması için Sultan’ı birçok kez ikna etmeye çalış-
mıştı, fakat aslen son derece yumuşak başlı olan Vacid Ali Şah artık bundan rahatsız olmuştu:

“Rica ederim, bu konuyu bir daha açmayınız çok muhterem validem. Doğu Hindistan Şirketi zaten imparatorluğa el koymak için bahane arıyor, onlara bir de fırsat vermeyelim. Sadık müttefikleri gibi davranmayı sürdürmemiz gerekiyor.”

“Sadık müttefik mi? Bu hainlerin müttefik mi?” diye itiraz edecek oldu Melike Kışvar, fakat Sultan’ın bir bakışı onu sus-

1. İngiriz (angrez): Fransızlar tarafından Hindistan’a yaygınlaştırılan “İngiliz” kelimesinin yerel telaffuzu.

2. Rajamata: Valide Sultan, Sultan’ın annesi.

3. Vücut şeklini gizlemek için tasarlanmış büyük etol.

turmaya yetti. Öylesine hüznü, öylesine çaresiz bir bakıştı ki bu, ısrar etmenin faydasız, hatta acımasızlık olacağını anlamıştı Valide Sultan. Yıllardır güçlü İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin temsilcisi olan Vali tarafından hapsedilmiş ve yalnızca sözde bir hükümdar haline getirilmiş bu krallığın gerçek efendisi kimdi ki, oğlu kadar derin bir acıyı hissetsin? Tam bir yüzyıldır baskıyla, tehditler ve yalan vaatlerle Hindistan'daki tüm krallık ve prenslikleri yavaş yavaş avucuna almış olan Şirket'in elinde oğlu da bir kuklaydı artık.

Aklı almıyordu... Nasıl olup da bu noktaya gelmişlerdi?

Valide Sultan'ın odasının girişindeki ağır perde aralandı. Beyaz şalvarının üzerine mor kadife bir tünik giymiş haremağası, Sultan'ın birinci ve ikinci eşlerinin geldiğini haber verdi. Kadınlar ipek eteklerinin hışırtısına eşlik eden mağrur tebessümleri ve ağır adımlarla içeri girdiler. Açık tenleri soylarının saflığını kanıtlıyordu. Sultan'ın ilk eşi otuzlarında, ikincisi biraz daha gençti. Amaçsız bir yaşam ve tatlıya aşırı düşkünlük onları erkenden yaşlandırmıştı, ama bunların bir önemi yoktu; oğul sahibi olmaları mevkilerini çoktan garanti altına almıştı. Zenana⁴ kuralları gereği birbirlerinden nefret etmeleri gerekiyordu, zira bu kapalı ortamda iktidar mücadelesi sınır tanımazdı; fakat yine de dost olmuşlardı ya da en azından böyle bilinmesini tercih ediyorlardı.

Melike Kışvar burnu büyük birisi değildi. İlk gelini Alam Ara'nın becerilerine hayranlık duyuyordu. Müdahaleci ve dayatmacı bir sevgiyle sarmalayarak onu kendine bağlamıştı. Gelini bir an bile rahat bırakmayarak, en küçük sözlerini bile gelip kendisine aktaran hizmetçiler ve haremağalarıyla onu çevreleyip, oğlunun ne kendisinden ne de ondan asla vazgeçemeyeceği konusunda onu ikna ediyor, kısacası sarsılmaz bir sevginin örüm-

4. Harem. Hindistan'da, ister Müslüman ister Hindu olsun, kadın ve erkekleri ayıran perdeye "purdah" adı verilir.

cek ağlarıyla gelinin etrafını sarıyor ve böylece kendisine karşı bir komplo düzenlenmesini engelliyordu. İçine kapanık Revnak Ara ise Alam Ara'yla boy ölçüşemezdi bile. Oysa Başvezir'in kızı uzun süre Vacid Ali Şah'ın gözdesi olmuştu, fakat Şah sarayını süsleyen bütün güzellere eninde sonunda sıkıldığı gibi, ondan da sıkılmıştı.

Alam Ara kayınvalidesine adaba⁵ uygun bir şekilde saygıyla selam verdikten sonra doğrudu.

"Neler oluyor Valide Hazretleri? Haremağaları, İngilizlerin hadlerini iyice aşır Sultanımızı tehdit ettiklerini bildirdi bana. Bir şeyler yapmamız gerek!"

Alam Ara'nın gözleri alev alevdi. Hükümdarını ve efendisini küçük düşürmek demek bizzat onu küçük düşürmek demektir. Delhi'nin en soylu ailelerinden gelmesiyle gurur duyan bu kadın artık sürekli hale gelmiş bu aşağılamanın acısını tam da içinde hissediyordu.

Melike Kışvar alaycı bir tebessümün yüzüne yayılmasına izin verdi, zira gururlu gelininin bir gün o çok arzuladığı Rajmata makamına erişebilmek için o aşağılık İngilizlere karşı en ufak bir hamle yapmayacağını biliyordu.

"Siz oğlumun yanına gidin, bu durumdan çok etkilendi, ne kadar hassastır bilirsiniz. Yalnız bırakmayın, sevgi ve saygıyla bu üzücü olayı unutturmaya çalışın, yapabileceğiniz tek şey budur."

Elinin bir hareketiyle Sultan'ın eşlerinin çekilmelerini istedi. Zira bugün yakınmalarını ya da saatler boyunca olur olmaz komplolarını dinleyecek durumda değildi. Tehlike çok yaklaşmıştı, hissediyordu; falcısına danışmaya karar verdi.

5. Müslümanlar arasında nazik bir selamlaşma biçimi: Kişi daha fazla saygı göstermek için elini alına koyarken daha da öne eğilir. Hindistan'ın en güzel görgü merkezi sayılan Leknev'de "adab medeniyeti" gelişmiştir.

Sultan'ın Kayzerbağ Sarayı'nın ortasındaki "Perihane"de olduğunu bir hizmetkâr diğer iki eşe haber verdi.

Kayzerbağ ya da diğer adıyla "İmparatorluk Bahçesi" devasa bir parkın ortasına inşa edilmiş dört köşe bir saraydı. Soluk sarı, turkuvaz kaplamalı çiçekli balkonlarının abartılı barok mimarisi Versailles Sarayı'nın yüksek kemerleriyle yarıştırdı, ama Mugal usulü sayısız kubbe insana Doğu'da olduğunu hatırlatıyordu. Vacid Ali Şah böylesi karışık bir üslupla tasarlanan, Louvre Sarayı ve Tuilleries Bahçesi'nin toplamından daha büyük bir alana sahip bu sarayı, sayısız gözdeleri ve dansözleri için henüz velihtken inşa ettirmişti.

Sarayın bahçesinin sonunda yer alan, çeşmelerle ve beyaz mermerden Venüs ve Küpid heykelleriyle süslenmiş "Perihane", musiki ve şiire gönül vermiş Sultan'ın sanat, müzik ve bale toplulukları oluşturmak üzere imparatorluğun bütün topraklarından, güzellik ve zarafet kıstaslarıyla da seçilen genç kızlar için bir müzik, dans ve şan okuluydu. Sultan'ın bizzat kendisi şiir sanatında üst seviyedeydi; Hintli ve yabancı birçok üstat tarafından alkışlanan yüze yakın eseri mevcuttu.⁶

İki Begüm⁷ Perihane'ye girdiklerinde, "periler" tarafından sahnelenen gösteri yeni başlamıştı.

Halılara yayılmış yastıklara uzanmış onlarca kadının alkış ve kahkahaları karşısındaki sahnede, kabarık etekli ya da Britanya subaylarının kırmızı üniformasını giymiş oyuncular işgalcileri temsil ediyordu.

Elma yeşili bir etek giymiş şişman bir hanım, tiz sesiyle "Bu

6. Özellikle Fransız Akademisi üyesi ve İmparatorluk Okulu'nda Hindustani profesörü, Doğu dilleri uzmanı Joseph Garcin de Tassy.

7. Sultan'ın eşlerine Hint Şii kültüründe begüm denmekteydi. (ç.n.)

yerlilerin de hiç ahlak anlayışı yok, sayısız karıları ve cariyeleri var!” diyordu.

“Ve zavallı kadınlar da buna razı oluyorlar, hiç onurları yok!”

“Ne yapınlar, köle zihniyeti işte. Benim kocam benden başka birine bakmaya cüret bile edemez!..”

Köşede ise iki “subay” yorum yapıyordu:

“Bence eleştirilmesi gereken ahlak yoksunlukları değil, uyanık olmayışları. Şimdi biz bir metres tutmuş olsaydık, bundan bahsedecek kadar aptal olur muyduk? Sıkılınca da bırakırdık hem. Üstelik gebe kalırsa da bu onun bileceği iş! Burada, bu salkaklar bir güzele gönül verince, hemen ona bir unvan verip, aylık bağlayıp, bir de piçini yasal evlat olarak kabullenmek zorunda sanıyor kendini! Aynı şeyi biz yapsak çıkacak miras sorunlarını bir düşünsene!”

Pembe etekli bir kadın genizden gelen sesiyle araya girdi:

“İnanmayacaksınız ama hizmetkârlarımdan biri bana kocasına ikinci bir eş bulduğunu anlattı; kadın yaşlanınca artık adamla aynı yatağa girmek, ev işlerini de yapmak istememiş. İkinci eş bütün bunları üstlendiği gibi, ilk eşe de bakıyormuş, hatta ona saygı gösteriyormuş!”

“Bu Müslümanlarda gerçekten hiç ahlak yok!”

“Hinduların da hiç farkı yok!”

“Müslüman, Hindu, hiç fark etmez, tembellikten ve cinsellikten başka bir şey düşündükleri yok!” diye araya girdi mavi etekli bir başkası. “Hiçbir Hıristiyan, zevk almasa dahi, karılık görevlerini yapmayı asla elden bırakmaz. Misal ben, kocam benimle... yaparken, öhöm... Ben dua ederim.”

“Hepimiz öyle yapıyoruz şekerim, bu iğrençliklerden ancak sürtükler hoşlanır.”

Perihane’deki kadınlar bunun üzerine artık kahkahalarını tutamadılar. Gülmeleri bitinceye dek oyuna uzun bir mola vermek gerekti.

Sahnenin önüne doğru kırmızı üniformalı biri ilerledi:

“Ahlaksız olsun olmasın, bu Hintliler çok şanslı. Bizim dışarıda arayıp, bir de riskleriyle masraflarına katlanmak zorunda olduğumuz şeyler onların evinin içinde!”

“Biliyor musunuz” dedi yanındaki, “otuz yıl önce İngiliz kızları evlenmek için Hindistan’a gelip Hıristiyan evliliğini buraya da yaymadan önce her İngiliz subayının evinde Hintli bir metresi, yani “bibi” si vardı; uysal, sadık ve şehvetli... Cennetteki gibi!”

Gözlerini göğe dikip birlikte iç geçirdiler.

“Belki de bu zavallı Hintlileri suçlamak yerine onlara acımalıyız” diye itiraz etti mor eteklikli bir kadın. “Kimisi maymun kafalı tanrılara, kimisi fil kafalı ilahlara tapınıyor, kimisi de sahte bir peygamberin izinde... Ama bir de Kutsal Teslis⁸ yüzünden bizi çoktanrılı sanıyorlar. Neyse ki son birkaç yıldır misyonerlerimiz arttı. Dediklerine göre Hintliler din değiştirmeye başlamışlar...”

Seyircilerden yükselen itirazlar oyunu böldü; o ana dek katıla katıla gülmüş olan kadınlar şimdi öfkeden köpürmüş, bağırıyorlardı:

“Yalan! Kalles İngilizler bizi bölmek için bu yalanları uyduyor! Kim tanrılarını bir lokma ekmek yerine koyup yiyen bu yamyamlar gibi olmak ister ki? Üstelik Tanrılarını çarpmıha germişler...”

“Hanımlar, sakın olun!”

Gür bir ses yükseldi. Kadınlar bir anda sus pus olup sevgili efendilerinin uzandığı altın ayaklı divanın etrafına toplastılar.

Vacid Ali Şah 34 yaşında, açık tenli, simsiyah saçlı, yakışıklı bir adamdı. Zenginliğini ve iktidarını vurgulayan iri yapısı her hareketinde onun ihtişamını daha da artıyordu. Küçük ve zarif elleri yüzüklerinin ağırlığını taşıyamıyordu, ama asıl gözleri çok dikkat çekiciydi. Yumuşak tebessümünün bile gizleyemediği kadar hüznü, iri, kapkara gözlerdi bunlar.

8. Hıristiyan kültüründe baba, oğul, kutsal ruh üçlemesinin ismi. (ç.n.)

“Hanımlar, kimilerinin din değiştirdiği ya da en azından değiştirmiş gibi yaptığı maalesef doğru. İnanırları için değil, yoksa insan bu saçmalıklara inanamaz. İngilizler bile bunu çok ilginç buluyor, açıklayamıyor, ‘gizemli’ deyip geçiyorlar. Bana kalırsa bu sözde din değiştirmeler sefalet yüzünden. Yoksullar din değiştiriyor, çünkü misyonerler onlara para dağıtıyor, çocuklarının eğitimini üstleniyor.

“İyi ama din değiştirirlerse bütün arkadaşlarını kaybederler!” dedi bir kadın.

“Bu yüzden yabancıları umursamadıklarına ve atalarının dinini gizlice uygulamaya devam ettiklerine ikna oldum.”

Ve seyircilere bakarak:

“Bu öğleden sonraki temaşaya dönecek olursak, bunu çok eğlenceli buldum. Kime borçluyuz bu gösteriyi?”

İri yeşil gözleri soluk teniyle tezat oluşturan ince yapılı genç bir kadın öne çıktı; zarif bir şekilde eğildi ve saygı göstergesi olarak onun elini alnına götürdü.

“Hazret Mahal! şairliğini bilirdim de, böylesine keskin bir taşlama yazabileceğini hiç aklıma gelmezdi. Bu zor günümde gönlümü eyledin. Sana yakıştırdığım İftihar-ün Nissa ismine, kadınların iftiharı olarak hakikaten layıkmuşsın.” Sultan parmağından iri bir zümrüt yüzük çıkartıp Hazret Mahal’e uzattı, “Al” dedi, “minnetimin belirtisidir.”

“Kadınların iftiharıymış! Daha neler!” diye bıyık altından alay etti Alam Ara; Hazret Mahal’e en başından beri katlanamıyordu. Maiyetindekiler, Harem’deki yeri artık sağlamlaşmış olan, yani Rajmata’dan sonra gelen ilk Hanım Sultan olan bu ilk eşi memnun etmek için veyahut Sultan’ın dikkatini çeken diğer kadınlara duydukları kıskançlıktan ötürü başlarını sallayarak onayladılar.

“Bağışlayın Huzur”⁹ diyerek söz aldı Alam Ara, “ama İngilizlerle böyle alay etmenin tehlikeli olabileceği aklınıza gelmedi mi? Bir öğrenseler...”

“Eğer haberdar olurlarsa, sarayda casusları var anlamına gelir bu. Ve bu mümkün değil” diyerek araya girdi Vacid Ali Şah. “Ama olur da piyeslerimizin yankısı onlara dek giderse, onların bizimle alay ettikleri kadar bizim de onlarla alay ettiğimizi öğrenmeleri açıkçası beni hiç üzmez. Bilakis, onların topları varsa, bizim de silah olarak kahkahamız var ve bundan vazgeçmeye de benim hiç niyetim yok.”

Sözünü bitiren Vacid Ali Şah ayağa kalktı, tebessümle perilerine veda ederek dışarı çıktı.

* * *

...Çok iyi bir Sultan, çok yumuşak, ama belki de biraz fazla...

Hazret Mahal sevdiği adama, hayran olduğu bu hükümdara yakıştırılan şeyleri, daha birkaç gün önce aslında kocasının en yakın dostu olan raca Jai Lal Singh'den duyduğunda yüzüne tokat gibi çarpan o sözleri, aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

O gün haremın Sadaret Meclisi'nin toplandığı Divan-ı Has bahçelerine bakan kuzey terasına gizlice çıkmıştı. Ahşap yüksek paravanın arkasında kimseye görünmeden gizlenerek devlet erkânının geliş gidişini izliyor, böylelikle hem kadınların ve hem de haremağalarının gevezeliklerinden de kurtulmuş oluyordu.

Aşağıda, saray erkânının iri silüetlerinin arasında uzun ve zarif boyuyla dikkat çeken bir adam iki kişiyle tartışıyordu:

“İçinde bulunduğumuz koşullarda uslu olmamız yetmez. Biz ne kadar geri adım atarsak, İngilizler bizi yönetmekte haklı ol-

9. Hint Şii kültüründe soylulara yönelik bir saygı ifadesi. (ç.n.)

duklarına o kadar inanacaklardır. Sultan Hazretleri onlara hadle-
rini bildirmelidir, fakat Sultan çok güçsüz durumda.”

Hazret Mahal büyük bir şaşkınlıkla eğilince konuşanın
Sultan’a bağlılığı kadar açıksözlülüğü ve cesaretiyle de tanınan
raca Jai Lal olduğunu fark etti.

Sarayda onlardan pek bulunmazdı.

Ve midesine yumruk yemiş gibi olmuştu, öfkeden titriyordu!
Sultan mı güçsüz durumda? Sayıları milyonları bulan tebaasının
kaderine hükmeden, onları kollayan, yöneten Sultan mı! Alelace-
le odasına dönüp hizmetkârlarını başından savdı. Sükûnete ihti-
yacını vardı.

Divana kıvrılmış, öfkeden değil ama korkudan titremeye de-
vam ediyordu. Babasının ölümünde yaşadığına benzer tuhaf bir
ruh hali içindeydi. Annesi onu doğururken ölmüştü; on iki yaşın-
dayken de hem öksüz hem yetim kalmıştı. Kendisini seven ve ko-
ruyan tek varlığı yitirmiş ve artık onu koruyacak kimse kalmamıştı.

Aynı bugünkü gibi... Neler saçmalıyordu böyle? Bugün taht-
ta bir Sultan hüküm sürüyordu; genç ve sağlıklıydı, kendisi de
Sultan’ın eşlerindendi, üstelik Sultan’a çok benzeyen bir erkek
çocuk dünyaya getirmişti.

On yıl önce oğlunun doğumunu müjdeleyen on bir pare top atışını
anımsadı. Vacid Ali Şah o sırada henüz veliaht prensti ve bütün saray
erkânı taht sırasında ancak dördüncü olabilmiş bu tumbul bebeğin
gelişimini kutluyordu. Oğlan anası olarak herkesin kıskandığı bir konu-
ma yerleşip “Nevvap Hazret Mahal”¹⁰ Hazretleri unvanını almıştı.

Bir zamanlar öksüz yetim bir çocuktu... Tanrı biliyor ya, ne
zorluklar çekmişti...

Kristal nargilesinden gelen dumanı yavaşça içine çeken Haz-
ret Mahal anılara dalıp gitti...

10. Hint Şii kültüründe Sultan’a erkek çocuk doğuran kadınlara verilen sıfat. (ç.n.)

Yıl 1856.

İngiliz Doğu Hindistan Şirketi, Hindistan'ın en zengin bağımsız devletlerinden Avadh'ı ilhak etmeye ve hükümdarını sürgüne göndermeye karar verdi. Ancak bu zorbalık, halkın öfkesiyle karşılandı. Ayaklanmanın öncüsü, Avadh Kralı'nın dördüncü eşi Begüm Hazret Mahal'di. Ona, cesur savaşçı Raca Jai Lai ve İngiliz ordusunun Hintli askerleri olan sipahiler destek verdi.

İhtişamı ve Hindu ile Müslüman topluluklarının uyum içinde yaşaması nedeniyle "altın ve gümüş şehir" olarak adlandırılan Avadh Krallığı'nın başkenti Leknev, bu ilk ulusal savaşın odak noktasıydı. Alevler, yalnızca Avadh'ı değil, tüm Hindistan'ı sarıyordu. Begüm Hazret Mahal, iki yıl boyunca İngilizlere karşı direndi ve neredeyse bir asır sonra Gandhi'nin önderliğinde Hindistan'ın bağımsızlığına giden yolu açan ilk kıvılcımı yaktı.

Bu roman, sadece bir direnişin değil, aynı zamanda Begüm Hazret Mahal ile cesur generali Raca Jai Lai arasında geçen tutkulu bir aşkın da hikâyesi. Aşk ve ihanet, güç ve mücadele iç içe geçerken, Kenizé Mourad bu büyük tarihi freskte unutulmuş bir kahramanı gün yüzüne çıkarıyor.

Begüm Hindistan'ın bağımsızlık mücadelesinde adı tarihe kazınan, ancak gölgede kalmış bir kadının kaderini gözler önüne seriyor.

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
			₺ 420

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-5941-21-3	
		

9 786255 941213